

На рѣцѣ го подигнахъ,
Отъ най яки-тѣ, двама:
Горкій, Добри, като вѣйка
Главъ си обѣсилъ,
Както слана услани былъ,
Бѣ ся умърлушилъ...
„Черни очи не отвара —
„Нищо не продумва...
Продумахъ два другаря
„На моста го земва!...
Турихъ го, нажалени,
До Ненча на близо —
Сички момци — кѣт' сварени;
Дѣжда прѣсна бързо...
А върба-та Самодивска
Отъ дѣжда заклона,
Момци-тѣ ѣхъ обколихъ:
Туй бѣше предѣ-пладниѣ.
Никой момъкъ отъ бързинѣ
Ни бѣ нищо хапналъ,
Сѣкій желай за пладнинѣ;
Сѣкій бѣ огладнѣлъ.
А пѣкъ дѣжда позарѣмя —
Праха поугаси;
Вѣтъра си запромѣня:
Облака отиѣси.
Оле, пусто да остани,
Чи тѣй-ли ся свѣрши? ...
Кой мисляше, чи ще падни,
Врата си да скърши? ...
Така рѣче единъ момъкъ
На сичкъ дружинѣ —
Не издумалъ, а облака
Свѣтна и ся трѣсна ...
Отъ гърмѣла масторѣ Добри
Стрѣсна ся и мръдна,
Очи-тѣ си поутвори
Дружина му викна: